

žalostne ženke, ter zapusti za več mesev svoje predrage deca; kajti čaka ga vos polni rešet, rajt, škafov in druge lesenine pred hišo, s katerim mora odriniti na Hervaško, v Slavonijo, pa tudi daleč na Nemsko. — Zato ga pa skoraj ne dobiš Ribničana, da ti ne bi znal hervaški divaniti, pa se tudi po nemški odrezati.

Kako potrebno je tedaj za naše učence, da se jim že v šoli pot pokaže v ta in ta kraj, v to in uno mesto, da se jim tudi pové, kje se boljši kruh jé.

Da imajo naši ljudje neki poseben natorin ali prirojen nagib, da radi po svetu hodijo, se razvidi iz tega, kjer je mnogo Ribničanov naselenih po vseh sosednih deželah, posebno pa na Hervaškem.

Neverjetno se bo komu zdelo, pa je vendar res, da je nedavno iz Anglije prišel pogledat svojo rojstno hišo v Gorenjo vas poleg Ribnice mož, ki se je že celih 30 let le v Parizu in Londonu pečal. Bil je neki več časa eden naj izverstniših pevcev tamošnih kazalisé.

Takih obširnih učenosti od sveta sicer Ribničanom ni treba; dobro in koristno zna pa enkrat učencem biti, ako jih učenik z domačimi in s sosednimi deželami po domače, njih umu primerno, soznani.

J. Ribniški.

Sadjorejcem.

Prišla je tista letinska doba, v kateri mlade drevesca naj večjo rast naredé. Drevesca po moji misli dvakrat v letu rastejo, naj bolj pa roznika; malega serpana pa si nekako odpočijejo, in velikega serpana pa se zopet pozná, da se v kviško stegajo. — Kar moram pa posebno opomniti, je majhna muhica jeklenočerne-svitile barve, malo večji in debeliši kot komar; ima na obeh straneh pri gobčeku raku podobne sčipavke, s katerimi mladi, mehki in zeleni verh drevesca okrog in okrog tako dolgo pristriguje, da se verh poslednjič obesi in posuši. Slavni sadjorejec g. L. P i n t a r so to muho imenovali „pristrigáč“, zato, ker drevesca pristriguje. Ako ta muhica človeka ogleda, hitro pade, in ne dobiš je več. Kadar pa pristriguje, takrat je zamaknjena v delo in ima tudi gobček pri drevesu, se lahko vjame. Ta mala živalica pa zeló škoduje, ter cele verste cepljencem glave pobrije. Treba je sadjorejcu paziti, da se ta marčes, kolikor je mogoče, pokončá.

A. Štamcar.